

Rychle zhasla baterku na mobilu a kůlna se ponořila do tmy. Odložila telefon a začala hledat něco, co by posloužilo jako zbraň. Pro jistotu. Určitě by to šlo lépe za světla, ale nechtěla, aby vrah objevil její úkryt.

Ale ne, žádný vrah. Snad ne! Milí obyvatelé Středozápadu obvykle nevráždí v kůlnách uprostřed noci.

Jenže tohle je výjimečná situace. Podzimní bouřka.

Madison šmátrala kolem sebe, až popadla zrezivělou lopatku, která visela na hřebíku nad ní. Lopatka už byla tupá, ale lepší než nic.

Dveře znovu zaskřípaly a otevřely se. Madison zvedla lopatku nad hlavu, připravená k úderu. Sice se modlila, aby ji nemusela použít, ale zoufalé situace si žádají zoufalé činy.

Vtom ji oslepilo zářivé světlo.

„Mads? Co se tady sakra děje? Ty ses vrátila?“ řekl hluboký, ochraptělý hlas.

Madison udělala krok dozadu a klopýtla. Lopatka zařinčela na zemi.

„Zachu?“ vydechla. Sevřel se jí žaludek a srdce jí najednou tlouklo jako zvon.

Přistoupil k ní blíž a ve světle baterky zářily jeho pískově světlé vlasy, ze kterých kapala voda, stejně jako z flanelové košile. Měl založené ruce na hrudi a zaujal naprosto pevný a neochvějný postoj jako vždycky.

Byl to on! Její bývalý, první láska a nejlepší kamarád z dětství.

Připadal jí nějak vyšší. Mohutnější. Džíny se mu lepily na tělo tak, až jí z toho vuschlo v krku. V oříškově hnědých očích, hlubokých a pronikavých, měl výraz, který nedokázala rozluštit.

Zděšený? Naštvaný? Obojí?

Děšť zesílil a bubnoval do střechy kůlny ve stejném rytmu, jako jí bušilo srdce. Zach se na ni díval upřeným zamračeným pohledem. Napětí mezi nimi by se dalo krájet. Vpíjel se do ní očima. Pátravě, hladově.

Chvilku tam jen stáli. Madison pocítila naléhavou touhu udělat jediný krok, aby zmenšila tu vzdálenost, která je dělila. Najednou se nemohla nadechnout a v žilách pocítila zvláštní vzrušení.

Zach se jí upřeně díval do očí, pak v ironickém úsměšku lehce nadzvedl koutky a jí se zastavilo srdce. V duchu se obrnila a zarývala si nehty do dlaní. Tak tohle ne!

Nesmí připustit, aby nad ní zvítězily dávné vzpomínky. Nepoddá se citům. Není už tou dívkou, která před lety odešla z Javorového údolí.

Přesto uvnitř cítila zvláštní tlak, jako by v sobě měla magnet a ten ji k Zachovi táhl.

Celá hořela.

Připadala si jako můra neodolatelně vábená světlem plamenů, ochotná riskovat, že v nich shoří.